

Opinió

Ens en sortirem?

17/03/11 02:00 - [ELISENDA PALUZIE](#)

L'economia catalana viu moments durs. De fet, com va predir el Fons Monetari Internacional a l'inici de la crisi, a l'Estat espanyol aquesta ha adoptat una forma de L, amb una brusca caiguda del PIB seguida d'un llarg estancament. L'economia espanyola tardarà molt més que l'europea a recuperar-se i la catalana no és una excepció. El 2009 el PIB de Catalunya va caure un 4%, el 2010 un 0,2%, i la taxa d'atur s'ha situat al voltant del 18%.

La raó rau en els desequilibris profunds que es van acumular durant el llarg període expansiu: un mercat de treball dual i disfuncional, una bombolla immobiliària enorme, un endeutament privat i extern molt gran, un estancament de la productivitat i una feble competitivitat. Amb la crisi, el dèficit públic espanyol s'ha disparat, en combinar-se un paquet de mesures d'estímul fiscal molt important (el 7% del PIB en el període 2008-2009) amb una caiguda notable dels ingressos. L'increment del dèficit públic és un dels més grans de la zona euro, i s'ha passat d'un superàvit del 2% del PIB el 2007 a un dèficit de l'11,2% del PIB el 2009 i del 9,24% del PIB el 2010.

I ara totes les institucions internacionals, i en particular la Unió Europea, exigeixen una reducció del dèficit acompanyada de reformes estructurals que ja s'han iniciat (mercat de treball, pensions...). A Catalunya, la situació ens afecta amb major intensitat atesa la desviació respecte a l'objectiu fixat del dèficit públic de la Generalitat el 2010. El dèficit de la Generalitat el 2010 hauria estat del 3,86% del PIB (7.607 milions d'euros), mentre que l'objectiu de dèficit marcat per l'Estat era un 2,4%.

Òbviament, dins el marc institucional on malauradament estem, el conseller d'Economia fa bé de voler complir amb els deures reduint el dèficit. De fet, no li queda una altra solució si vol evitar el col·lapse financer de la Generalitat. Però cada vegada que, com a economista rigorós que és, fa el paper d'alumne aplicat que vol quedar bé amb el mestre, fa un flac favor a aquest país si no recorda sistemàticament a l'opinió pública i al govern espanyol que Catalunya no estaria en aquesta situació sense l'espòli fiscal al qual està sotmesa des de fa dècades.

Perquè, de fet, l'economia catalana és una economia potent. Segons les darreres dades d'Eurostat, si Catalunya fos un estat, el 2008 hauria estat el setè més ric d'Europa, en PIB per càpita ajustat pel poder de compra. Una mica menys rics que Suècia i una mica més rics que Finlàndia. I malgrat la crisi i totes les febleses estructurals, les pròpies i les provocades per la subordinació a Espanya, tenim potencialitats. Entre elles destaca un sector industrial orientat a l'exportació que comença a mostrar signes de recuperació. De fet, el 2010 les exportacions catalanes van créixer ja un 17%. També disposem de centres de recerca de primer nivell, d'universitats cada cop millors, les millors de l'Estat sens dubte, però que també lentament van avançant posicions en l'àmbit internacional i que destaquen en algunes àrees com ara la biomedicina. A Catalunya, a més, el pes de les activitats manufactureres de tecnologia mitjana-alta és important, amb una presència destacada de les indústries químiques i farmacèutiques.

Ens en sortirem doncs? En pocs anys la situació millorarà sens dubte i veurem la sortida de la crisi, però si no deixem anar el llast que ens limita, només anirem fent. A poc a poc anem perdent posicions, perquè no disposem d'un sector públic potent que acompanyi les nostres empreses i perquè el drenatge de recursos anual es fa insostenible.

Darrera actualització (Dijous, 17 de març del 2011 02:00)

Publicat a

[Avui](#) 17-03-2011 Pàgina 21

A poc a poc perdem posicions, perquè no tenim un sector públic potent que acompanyi les nostres empreses i perquè el drenatge de recursos anual es fa insostenible

Altres articles de l'autor

06/02/2011 [Malbaratadors?](#)

09/01/2011 [Governança a les universitats](#)

[Més articles ...](#)